

โลกที่เขียนขึ้นด้วยเส้นสมมุติ

สมัยผมยังเป็นวัยรุ่น เคยสงสัยว่าทำไม แกรนด์ แคนยอน เป็นของอเมริกา, ภูเขาไฟฟูจิเป็นของญี่ปุ่น, ภูเขาผาแดงแห่งกุ้ยหลินเป็นของจีน, ป่าอะเมซอน ส่วนใหญ่เป็นของบราซิล, เกรท แบร์รีเออร์รีฟ เป็นของออสเตรเลีย, ป่าห้วยขาแข้งเป็นของไทย, น้ำมันใต้ดินเป็นของประเทศต่าง ๆ ในตะวันออกกลาง ฯลฯ

หากเราจะไปเยี่ยมชม แกรนด์ แคนยอน ก็ต้องไปเข้าคิวขอวีซ่าที่สถานทูตอเมริกา เพราะอเมริกามีสิทธิ์ขาดเป็นเจ้าของมัน เช่นเดียวกัน หากอยากไปชื่นชมภูเขาไฟฟูจิ ก็ต้องไปขออนุญาตประเทศญี่ปุ่น อยากลองป่าอะเมซอน ก็ต้องไปขออนุญาตบราซิล ฯลฯ

ย้อนหลังไปสัก

ห้าพันปีก่อน มนุษย์คนไหนอยากไปที่ไหนในโลก ก็ไปได้เลยโดยไม่ต้องขออนุญาตใคร เพราะเวลานั้นโลกยังไม่มีประเทศ ไม่มีพาสปอร์ต ไม่มีวีซ่า

คิดดูก็น่าประหลาด จู ๆ โลกก็ถูกกาแบ่งเขตขีดเส้นว่าส่วนนี้เป็นของฉัน ส่วนนั้นเป็นของคุณ

ตอนเด็กกว่านี้ ผมเคยคิดว่าตนเองคงเป็นมนุษย์พันธุ์ประหลาดซึ่งชอบคิดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะผมไม่เคยเจอใครที่คิดอย่างนี้ ออกจะรู้สึกโดดเดี่ยวทางความคิด จนกระทั่งวันหนึ่งอ่านพบคำพูดของ โซเครตีส ยอดปราชญ์แห่งกรีกโบราณว่า “ข้ามิใช่ชาวเอเธนส์ มิใช่ชาวกรีก ข้าเป็นพลเมืองของโลก” จึงรู้ว่ามีคนเคยตั้งคำถามความคงอยู่ของชาติมาแต่สมัยโบราณแล้ว

รายีสิบห้าปีมาแล้ว หลังจากที่ผมไม่สามารถขออาศัยอยู่ในแผ่นดินอื่นนานกว่าที่กติกากำหนดในประเทศนั้นกำหนด ผมตั้งคำถามกับตัวเองอย่างจริงจังขึ้นว่าทำไมโลกเราต้องมีชาติและประเทศ ชีวิตมนุษย์คงง่ายกว่าเดิมมาก ๆ หากเราทุกคนสามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทาง ไม่ต้องขอวีซ่า ไม่ต้องผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและสารพัดด่านอื่น ๆ ไม่ต้องแลกเปลี่ยนเงินตรา และกติกากฎอีกหลายข้อ โลกจะประหยัดทรัพยากรมหาศาลเพียงใด

เมื่อฟังเพลงของ จอห์น เลนนอน “Imagine there’s no countries...” ก็ให้รู้สึกว่าได้ใจจริง ๆ

หลายปีก่อนมีโอกาสด่านหนังสือ *I, Asimov : A Memoir* อัจฉริยะประวัติของนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชั้นยอดของโลก ไอแซค อสิมอฟ ซึ่งเขาเป็นคนเขียนเอง ก็ค่อยรู้สึกใจชื้นขึ้นที่พบว่าโลกยังมีมนุษย์ประหลาดพันธุ์นี้อยู่! หรือตามเนื้อเพลงของเลนนอนว่า “... but I’m not the only one.”

อสิมอฟซึ่งพื้นเพเป็นชาวยิวเขียนว่า “โลกไม่ควรถูกหั่นแบ่งย่อยออกเป็นร้อย ๆ ชิ้น แต่ละชิ้นมีกลุ่มคนอยู่อาศัยโดยกำหนดขอบเขตของพวกเขาเอง

และถือว่าสวัสดิการและความมั่นคงแห่งชาติของพวกเขาเอง
อยู่เหนือข้อพิจารณาอื่น ๆ...

“ผมขอไปด้วยกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม
และยินดีที่จะเห็นแต่ละกลุ่มมองเห็นคุณค่าของมรดกทาง
วัฒนธรรมของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น ผมเป็นพวกรัก
นิวยอร์ก ถ้าผมต้องไปอาศัยอยู่ใน ลอส แองเจลิส ผม
ก็รักที่จะชลูกกับชาวนิวยอร์กด้วยกัน และร้องเพลง
Give My Regards to Broadway อะไรทำนองนี้ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม มันก็ควรที่จะดำรงความมีวัฒนธรรมและมีเมตตาต่อกัน
ผมจะต่อต้านหากมันหมายถึงว่าแต่ละกลุ่มเหยียดหยามและ
กระสันจะทำลายล้างกลุ่มอื่น ผมต่อต้านการที่แต่ละกลุ่มติด
อาวุธตนเองเพื่อบังคับใช้ศักดิ์ศรีและอคติของกลุ่มตน...

“โลกกำลังเผชิญหน้ากับปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งคุกคาม
อารยธรรมและจุดจบของดาวเคราะห์ในสถานะของโลกที่อยู่อาศัย
ได้ มนุษยชาติมีอาจละลายเงินทองและสภาพจิตใจไปกับการ
ทะเลาะเบาะแว้งที่ไร้สาระและไม่จบสิ้นภายในกลุ่มและระหว่าง
กลุ่มทั้งหมด มันควรมีสำนึกของโลกาภิวัตน์ซึ่งทำให้โลกรวมตัวกัน
แก้ปัญหาที่แท้จริงซึ่งกระทบต่อทุกกลุ่มเหมือน ๆ กัน เรื่องนี้ทำได้
จริงหรือเปล่า? คำถามนี้ก็เหมือนกับประโยค : มนุษยชาติจะ
อยู่รอดได้หรือเปล่า?...

“ผมไม่ใช่ชาวยุโรป* เพราะผมไม่เชื่อในเรื่องชาติ
และเพราะลัทธิชาตินิยมเพียงแต่ต้องการจัดตั้งประเทศขึ้นมา
อีกหนึ่งประเทศเพื่อให้โลกยุ่งยาก ก่อตั้งประเทศขึ้นมาอีกหนึ่ง
เพื่อจะมี ‘สิทธิ’ และ ‘ความต้องการ’ และ ‘ความมั่นคงของชาติ’
และเพื่อให้รู้สึกว่ามันต้องปกป้องตนเองจากประเทศเพื่อนบ้าน...

“มันไม่มีชาติหรอก มีแต่มนุษยชาติ และหากเราไม่ทำ
ความเข้าใจโดยเร็ว โลกจะไม่มีชาติ เพราะไม่เหลือมนุษยชาติ”

* พวกชาตินิยมยิวซึ่งสนับสนุนการก่อตั้งรัฐอิสราเอล

ความคิดของ ไอแซค อสิมอฟ ไม่ใช่สิ่ง
ที่คนทั่วไปคิดหรือตั้งคำถามเท่าไรนัก แทบทุก
ชาติทุกภาษา ชาตินิยมเป็นสิ่งที่ฝังหัวมนุษย์
ทุกคนตั้งแต่แรกเกิด จนเข้าโรงเรียน และ
ต่อเนื่องไปตลอดชีวิตของคนคนหนึ่ง ชาตินิยม
น่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการเข่นฆ่าทำลายล้าง
กันมากที่สุดสาเหตุหนึ่งในประวัติศาสตร์ของ
ดาวเคราะห์ดวงนี้

คำถามคือ เป็นไปได้หรือไม่ที่วันหนึ่ง
จะไม่มีประเทศต่าง ๆ ในโลกนี้ตามบทเพลง
ของ จอห์น เลนนอน ? เป็นเรื่องเพ้อฝันเกินไป
หรือเปล่า?

คำตอบคือ ก่อนหน้าที่สิ่งมีชีวิตที่เรียก
ว่าคนถือสิทธิครอบครองดาวเคราะห์ดวงนี้ ทุก
ชีวิตในโลกไม่เคยรู้จักเส้นพรมแดนประเทศ
และหลังจากสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนตายหรือ
หายไปจากดาวเคราะห์ดวงนี้ เส้นพรมแดนก็
จะหายไปโดยอัตโนมัติ มันเป็นเพียงเส้น
สมมุติที่ขีดขึ้นชั่วคราวระหว่างที่เราทั้งหลาย
กำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ในโลกใบนี้เท่านั้น

ทว่าก่อนที่จะคิดจะคิดว่าโลกไร้ประเทศ
เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ก็คงต้องลองมองใน
มุมของวิทยาศาสตร์ ในอดีตกาลนานแสน
นานมาแล้ว โลกมีหลายทวีป แล้วเปลือกโลก
เคลื่อนผลึกให้ทวีปทั้งหลายรวมกันเป็นทวีป
เดียว (ชื่อว่า แพนเจีย) 250 ล้านปีต่อมา มหา
ทวีปก็แยกเป็นโลกที่เรารู้จักเวลานี้

250 ล้านปีจากนี้ ทวีปต่าง ๆ ในโลกจะถูกแรงขับเคลื่อนของผืนโลกอัดเข้าหากันจนกลายเป็นทวีปเดียว ประเทศทั้งหลายก็จะหายไปโดยอัตโนมัติ ยกตัวอย่างเช่น พื้นที่ที่เป็นอิตาลีกับสเปนจะเปลี่ยนเป็นภูเขาสูง เส้นแบ่งประเทศทั้งหมดในโลกจะถูกลบไปหมดโดยปริยาย ความเป็นชาติสูญไป หากเวลานั้นมนุษยชาติยังดำรงอยู่และอยากมีประเทศ ก็ต้องขีดเส้นสมมุติกันใหม่ และสงครามคงเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้น

โลกนี้ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของประเทศไหน ไม่ใช่แม้ของมนุษยชาติ เรายึดมันมาครอบครองโดยพลการ

โลกาภิวัตน์นำพาโลกเข้าสู่ยุคทองของการสื่อสาร การเดินทาง และบริโภคนิยม มันทำลายโลกในหลาย ๆ ด้าน แต่ในด้านดีมันก็ทำให้โลกใกล้ชิดกันขึ้น และทำให้เราเห็นมายาของเส้นสมมุติที่ขีดขึ้น การเข่นฆ่าทำร้ายประชาชนในมุมโลกหนึ่งสามารถเป็นข่าวในอีกมุมโลกหนึ่งภายในไม่กี่นาที หรือกระทั่ง ‘เรียลไทม์’! เราสวมเสื้อผ้ากินอาหาร ดูหนังเรื่องเดียวกันกับคนในอีกซีกโลกหนึ่งในเวลาเดียวกัน จนในบางขณะเราอาจนึกถามว่า ถ้าเช่นนั้นเรามีเส้นสมมุติไปเพื่ออะไร

ฟังดูเป็นมุมมองที่ ‘อุดมคติจัง’ ไปหน่อย! อาจเป็นเรื่องที่คนจำนวนมากซึ่งคุ้นชินกับสิ่งที่ถูกปลูกฝังมาแต่เล็กหัวเราะเยาะ

เรามีโลกหนึ่งเดียวเสมอ เรามีมนุษยชาติเดียว เรามีป่าไม้ป่าเดียวคือของทั้งโลก เรามีแม่น้ำสายเดียวคือสายน้ำของทั้งโลก เรามีมหาสมุทรเดียว แผ่นดินเดียว อากาศเดียว ท้องฟ้าเดียว น้ำทั้งหมดก็คือน้ำเดียวกัน วนเวียนไปตามที่ต่าง ๆ อากาศทั้งหมดก็คืออากาศเดียวกัน ไหลเวียนไปตามมุมต่าง ๆ ชีวิตทั้งหมดก็คือชีวิต

เดียวกัน มาจากต้นกำเนิดเดียวกัน ที่เหลือเป็นเพียงสิ่งสมมุติที่เราสร้างขึ้นมา

บ้านที่คุณอยู่อาศัยตอนนี้ เมื่อร้อยปีก่อนอาจเป็นที่เข่นฆ่ากันของคนสองกลุ่ม สองพันปีก่อนอาจเป็นที่ตั้งของอาณาจักรโบราณสักแห่ง ร้อยล้านปีก่อนอาจเป็นที่เดินเล่นของไดโนเสาร์ พวกมันอาจสับสนรู้ที่นี้

ไม่มีอะไรถาวร เส้นเขตแดนเป็นเรื่องชั่วคราว ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติชี้ว่าไม่มีอะไรที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ขอเพียงเรามีความรู้ ปัญญา ความฝัน และความมุ่งมั่น

เส้นสมมุติ ในมือคุณเล่มนี้เป็นรวมเรื่องสั้นแนววรรณกรรม เป็นการเดินทางต่อมาจากหนังสือชุด *สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน, อาเพศกำสรวล, น้ำแข็งยุนิตราควายบิน* ซึ่งเป็นรวมเรื่องสั้นแนว ‘วรรณกรรมจำ’ หลังจากทั้งหลายปีนั้นผมเขียน

งานนิยายเรียงร้อยหลายเล่ม ทั้งชุดวิทยาศาสตร์ ชุดนักสืบ และงานแนวทดลอง
อื่นๆ

นี่เป็นการเดินทางไปตามความคิดของผู้เขียน ซึ่งตั้งคำถามถึงผลกระทบ
ของเส้นสมมุติต่อคนและสังคม ด้วยความเชื่อว่ามันสามารถขีดเส้นทางของ
เราในทางที่ดีขึ้นได้ หากเราเข้าใจบทบาทของเส้นสมมุติ ทั้งระหว่างสังคม ระหว่าง
ประเทศ ไปจนถึงระหว่างคนกับคน เชื้อชาติกับเชื้อชาติ ความเชื่อกับความเชื่อ

ขอขอบคุณ :

ปริสสา บุญสินสุข บรรณาธิการ

อาจารย์จงจิต-ศุภกิจ นิมมานนรเทพ ที่ช่วยตรวจสอบต้นฉบับ

นฤมล สกุลศรีวิวัฒน์ สำหรับการจัดการ

ปิยะวรรณ ทรัพย์สำรวม สำหรับคำปรึกษาภาษาญี่ปุ่น

และ สาริต รักษาศรี สำหรับรูปถ่ายขาวดำส่วนหนึ่ง

ขอขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่านแห่งโครงการ เต็มหัวใจใส่ห้องสมุด ซึ่ง
ร่วมบริจาคหนังสือเล่มนี้เข้าห้องสมุดทั่วประเทศ ได้แก่ บริษัท วินด์ ซิลล์ จำกัด,
บริษัท ไทยยูเนียน กราฟฟิกส์ จำกัด, บริษัท บิช แบ็กอัฟ จำกัด, คุณสมลักษณ์
แผนเกษร, ครอบครัว ‘ต่อ หน้อย เบล ปาล์มมี’ และสำนักพิมพ์ 113

ด้วยรักและไม่ตรีจิต

วินทร์ เลียววาริณ

มีนาคม 2553 / กุมภาพันธ์ 2555

อินดูญณ

ตีพิมพ์ครั้งแรก : ราหุลจันทร์ ฉบับที่ 9 กุมภาพันธ์-มิถุนายน 2554

ลมหนาวพัดผ่านอินทูลูณแผ่ลงมาห่มคลุมที่ราบสูงกว้างสุดลูกหูลูกตา เทือกเขาแถบนี้ยืดยาวเช่นงูเลื้อยไปเชื่อมกับหิมาลัย อากาศเย็นจนหายใจไม่ออกราวกับความชื้นของลมหายใจจับเป็นก้อนน้ำแข็งคารจุมูก สภาพแวดล้อมเช่นนี้ไม่มีใครอยากออกมาข้างนอก แต่ที่ริมสันหินเบื้องหน้าชายห้าคนยืนพิงกำแพงธรรมชาติ ซีกหนึ่งของร่างเหล่านั้นอาบแสงหรือรับสุดท้ายของวัน อีกด้านหนึ่งทหารห้าคนยืนเรียงแถวประทับปืนยาว สีหน้าแต่ละคนเรียบนิ่ง อาทิตยกำลังลับฟ้า และชีวิตชายห้าคนที่ยืนพิงกำแพงก็กำลังลับเช่นกัน

ผมขยับนิ้วที่ชาด้านด้วยความหนาว มือเฟลอสัมผัสกระบอกปืนแล้วสะดุ้งเล็กน้อย มันเย็นเฉียบราวเพิ่งออกมาจากตู้แช่แข็ง ผมอัดบุหรี่เข้าเต็มปอดควันอุ่นของยาสูบทำให้รู้สึกดีขึ้นบ้าง บุหรี่ก็เช่นเดียวกับงานที่ผมกำลังทำ ผมไม่ชอบมัน แต่กลับสูบมันทุกวัน ทว่าโลกไม่อาจขาดคนเก็บขยะ ไม่ว่างานสกปรกเพียงไร ก็ต้องมีใครสักคนทำ ใครคนนั้นก็คือผม พวกเขา กำลังยืนรอรับคำสั่งสุดท้ายจากผม

แว่วเสียงตะโกนของใครคนหนึ่งในกลุ่มนักโทษประหาร ผมถามลูกน้อง “มันตะโกนบ้าอะไร?”

ลูกน้องว่า “เจ้านั้นบอกว่าเขาไม่กลัวตาย เขามีสายเลือดท่านชานเต็มตัว ท่านชานไม่กลัวตาย”

“ท่านชานอะไร?”

“เขาหมายถึง เจิ้งกิส ชาน”

“เจิ้งกิส ชาน? จะบ้าไร? นี่มันยุคไหนแล้ววะ!”

“พวกนี้เชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจาก เจิ้งกิส ชาน คริบนาย”

ผมหัวเราะ อัดบุหรี่เข้าปอดอีกสุดท้าย

“เห้ย! บอกมันว่าอีกไม่กี่นาทีพวกมันก็จะถูกยิงเป้าตายไปอยู่กับท่านหวด เจิ้งกิส ชาน บนสวรรค์แล้ว”

ผมติดกันบุหรี่กระเด็นไปนอนบนพื้นดินแทนคำสั่งยิง เสียงปืนยาวคำรามแทบพร้อมกัน ร่างทั้งห้าก็ล้มลง

นิ้วมือหายสาแล้วด้วยฤทธิ์เหล่า ตะเกียงเจ้าพายุที่แขวนหน้าเต็นท์สาดสว่างพอ

เห็นเงากระโจมทั้งสามหลังบนผาหินธรรมชาติ พวกนักวิทยาศาสตร์มาปักหลักที่นั่นหนึ่งปีแล้ว ผมไม่ได้ดื่มในค่ายพักของผม ไม่มีผู้บังคับบัญชาคนไหนอยากให้ลูกน้องเห็นตนเสพสุรา! ผมแอบไปที่หลังค่ายพักของพวกนักวิทยาศาสตร์ ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ทุกครั้งที่ไม่สบายใจ ผมมักดื่มคนเดียวที่จุดนี้ ผมชอบมุมนี้ เมื่อยังเป็นเด็กผมเคยวิ่งเล่นแถวนี้ แต่เวลานี้ไม่มีเด็กวิ่งเล่น นี่กลายเป็นโลกของสงครามไปแล้ว จากจุดที่เคยสงบสันติกลายเป็นสมรภูมิในชั่วข้ามคืน

กำแพงหินธรรมชาติเป็นปราการแข็งแรงหลายล้านปีมาแล้ว ผิวดินที่นี่คงหยาบเช่นเดียวกับซีกที่ไม่สัมผัสลม ผิวดินของหินผาเกิดจากสายลมที่เปลี่ยนไปมาวันแล้ววันเล่า นานจนหินเรียบ ผาหินนี้ทำให้ผมเห็นคำว่า ‘อดทน’ ลึกลับตามที่กระทำต่อเนื่องและยาวนานเพียงพอที่สร้างความเปลี่ยนแปลงได้รวมทั้งตัวเอง

ได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามา เสียงผู้หญิงคนหนึ่งเปรยเบา ๆ

“เป็นไง? ยิงเป้าคนแล้วต้องกินเหล้าขมใจด้วยหรือ?”

ผมจำเสียงนี้ได้ไม่ว่าเจ้าของเสียงนี้จะอยู่ในฝูงชน เสียงห้าวไม่เหมือนเสียงผู้หญิงทั่วไป แต่หล่อนก็ไม่เหมือนผู้หญิงทั่วไป! หล่อนพกปิ่น ยิงปิ่นแม่น เคยชกผู้ชายออกสามศอกหลายคนล้มมาแล้ว

หล่อนเดินตรงมาหยุดตรงหน้าผม

นินา สมิต เป็นชาวตะวันตก หรือถ้าให้เจาะจงก็คือชาวอังกฤษ ผมรู้จักหล่อนมาแปดเดือนแล้ว เส้นทางเดินของเราพาดตัดกันโดยไม่ตั้งใจ หล่อนมาตั้งค่ายวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ใกล้ค่ายทหารของเรา หรือถ้าพูดให้ถูกก็คือค่ายทหารของเรามาตั้งใกล้พวกหล่อน หล่อนกับทีมงานมาทำงานที่นั่นนานหลายเดือน ก่อนกองทหารของเรายกมา พวกเขามีอยู่สี่คน นินา สมิต, ผู้ช่วย และคนงานอีกสองคน หล่อนพูดภาษาฮาลาฮาได้ดี ความจริงหล่อนพูดภาษาต่าง ๆ ได้กว่ายี่สิบภาษา

“เราไม่ได้ยิงเป้าใคร”

“โกหกฉันทำไม? กลัวฉันไปออกข่าวบีบีซีหรือซีเอ็นเอ็นหรือคะ? คุณก็รู้ว่าฉันไม่ใช่คนโง่”

หล่อนไม่ใช่คนโง่ คนที่มีระดับไอคิว 160 ไม่ใช่คนโง่อย่างแน่นอน หล่อนเรียนหมอที่คณะแพทยศาสตร์ อิมพีเรียล คอลเลจ คณะแพทยศาสตร์ที่ดีที่สุด

แห่งหนึ่งในอังกฤษ แต่ในภาคเรียนสุดท้าย หล่อนตัดสินใจเปลี่ยนไปเริ่มเรียนใหม่ในสายพันธุกรรมศาสตร์ หล่อนว่ามันสนุกกว่าวิชาแพทย์ร้อยเท่า ไม่มีใครสักคนรอบตัวหล่อนที่เห็นด้วยกับการตัดสินใจจะหันหน้ามาทางนี้ แต่หล่อนเป็นคนอย่างนี้ ตัดสินใจเร็ว เด็ดเดี่ยว และนั่นที่สุดเท่าที่ผมเคยเจอมา

ดังนั้นเมื่อ นีนา สมิธ ยืนยันกับผมว่าหล่อนจะไม่ออกจากพื้นที่นี้ ผมก็ทำอะไรหล่อนไม่ได้ กองทัพไม่ต้องการให้ชาวโลกเห็นภาพพลเรือนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวตะวันตกบาดเจ็บล้มตายจากเหตุการณ์นี้โดยเด็ดขาด เบื้องบนรู้ดีว่าเดี๋ยวนี้ข่าวสารเดินทางเร็วด้วยดาวเทียมและสายอินเทอร์เน็ต เราอยู่ในสภาพเสียเปรียบในเรื่องภาพลักษณ์ของประเทศเพราะไปยุ่งเกี่ยวกับสงครามที่ชาวโลกไม่ได้เข้าข้างเรา

เบื้องบนบอกผมเพียงว่า หากหล่อนไม่รบกวนปฏิบัติการของเรา ก็ปล่อยหล่อนไป เพราะงานของหล่อนเป็นเพียงการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ และงานของหล่อนที่นั้นก็เกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผมทำตามคำแนะนำนั้น อีกประการหนึ่งผมรู้ว่าหล่อนไม่เป็นอันตรายกับใคร หล่อนมีความรู้ในเรื่องแพทย์เป็นอย่างดี ช่วงหนึ่งปีที่ตั้งค่ายอยู่ที่นี้ หล่อนรักษาวีชีวิตชาวพื้นเมืองหลายคน และฝ่ายกบฏก็เป็นชนชาติเดียวกับชาวพื้นเมืองแถบนี้ - พวกฮาซารา ตั้งแต่หมอของเรารู้ว่าตายจากการโจมตีของฝ่ายกบฏ เรายังไม่มีหมอมารักษา ทำให้บ่อยครั้งทหารของผมห่วงบริการของหล่อน เราสมาคมกันทั้งที่เส้นทางชีวิตของเราทั้งสองยากนักที่จะบรรจบกันในโลกปกติ

นีนา สมิธ มาทำวิจัยทางพันธุกรรมของชาวฮาซารา เรื่องยีน-โครโมโซมอะไรเทือกนั้น! หล่อนเดินทางไปทุกมุมโลกเพื่อศึกษาพันธุกรรมของมนุษย์ทุกสายพันธุ์ หล่อนเคยบอกผมว่า “สายเลือดบอกความจริงแก่เรามากกว่าข้อมูลทางภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์เสียอีก”

ทีมงานของหล่อนสนิทสนมกับพวกชนพื้นเมืองดี อาจเพราะเหตุนี้ทำให้ดูเหมือนว่าหล่อนโน้มเอียงไปเข้าข้างฝ่ายชนพื้นเมือง หล่อนบอกกับผมว่า ในประวัติศาสตร์อารยธรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ไม่เคยมีการยึดครองชนต่างวัฒนธรรมยังยืนสักรายเดียว

“นี่พันธมิตรของ เจิ้งกิส ข่าน มาร่วมพันปีแล้ว ฉันไม่นึกว่ายังจะได้เห็นความป่าเถื่อนแบบนี้อีกในศตวรรษนี้”

เจิ้งกิส ข่าน! เป็นครั้งที่สองที่ผมได้ยินชื่อนี้ในวันเดียว ผมยกไหล่ “แล้วเรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับ เจิ้งกิส ข่าน ?”

“เจิ้งกิส ข่าน ไม่เคยไว้ชีวิตเชลยศึก ยึดเมืองไหนได้ ก็ฆ่าคนทิ้งทั้งเมือง ไม่ว่าจะเป็นลูกเล็กเด็กแดง ฆ่าหมด เหมือนตัดหญ้าคา ต้องขุดรากถอนโคนทิ้ง ไม่เช่นนั้นวันหนึ่งก็จะเป็นหอกคั่นสนอง”

“ผมสอบตกวิชาประวัติศาสตร์ ผมไม่รู้เรื่องพวกนี้”

ผมเห็นแววขบขันในสายตาของหล่อน

“ฉันก็อยากเชื่อคุณหรอกนะ แต่ว่าวิธีการจัดการกับศัตรูของพวกคุณดูคล้ายกับพวกมองโกลเสียจริง!”

ผมหัวเราะหึ ๆ “ถ้าผมฆ่าพวกนี้สักสี่ห้าคน แล้วทำไม? พวกมันก็ฆ่าพวกผมเหมือนกัน”

“พวกที่คุณสั่งฆ่าไม่ได้ผิดอะไร พวกเขาก็เป็นแค่ชาวบ้านธรรมดาที่อยู่มาวันหนึ่งก็ลุกขึ้นจับอาวุธ”

“แล้วรู้ไหมว่าทำไมอยู่ดี ๆ พวกเขาก็จับอาวุธ?”

“เพื่อเรียกร้องอิสรภาพ”

“เปล่า เพราะใครคนหนึ่งปั่นหัวพวกเขาให้เป็นกบฏต่างหาก”

“คุณหมายถึงเหยี่ยวภูเขา - หัวหน้าฝ่ายกบฏ?”

“ฝ่ายกบฏ? คำนี้หายไปหน่อยกระมังครับ! พวกเขาเป็นแค่กบฏที่ไร้ราคา หัวหน้าของพวกเขาเหมือนคนที่ต้องการอำนาจทั่วไป ใช้คำว่าอิสรภาพเป็นเครื่องมือในการแสวงหาอำนาจ”

“ก็แล้วแต่ผมมองค่ะ ในมุมมองของชาวฮาซารา พวกเขาแค่ต้องการอิสรภาพ ความต้องการอิสรภาพผิดตรงไหน?”

“ก่อนอื่นโปรดทำความเข้าใจใหม่ว่า พวกเขามีอิสรภาพอยู่แล้ว ตราบที่ไม่แยกตัวออกไปตั้งประเทศใหม่ พวกฮาซาราต้องการแยกดินแดนเป็นอิสระจากเรา นี่ก็คือกบฏ ก็เหมือนไอร์แลนด์กับสกอตแลนด์ซึ่งต้องการแยกตัวออกจากอังกฤษ พวกคุณก็ไม่ยอมเหมือนกัน”

“คุณคงสอบตกวิชาประวัติศาสตร์จริง ๆ นะคะ เพราะอังกฤษยอมให้ไอร์แลนด์กับสกอตแลนด์เป็นอิสระ สำหรับชาวฮาซารานั้นเคยเป็นอิสระมาก่อน พวกคุณไปยึดครองแผ่นดินของพวกเขาต่างหาก”

“นี่คือสงคราม เราไม่ได้อยู่ในชั้นเรียนวิชาศีลธรรม ผมเป็นทหาร ผมทำตามคำสั่ง”

“แม้ว่าจะเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยมนุษยธรรมงั้นหรือ?”

“ถ้าคุณไม่สบายใจกับจุดยืนของผมนัก ผมย้ายที่กินเหล้าก็แล้วกัน”

ผมลุกขึ้น หล่อนตะลึง

“เดี๋ยวก่อน คุณก็รู้ว่าฉันไม่ได้วิพากษ์ตัวคุณโดยส่วนตัว ฉันเพียงแค่ไม่ชอบนโยบายของรัฐบาลนี้เงาของคุณที่ยังดักดานเชื่อว่าทุกปัญหาแก้ได้ด้วยกระบองปืน”

“คุณรู้ไหมว่ารูปแบบนี้จะทำให้คุณเดือดร้อน หาก你不ใช้ชาวตะวันตกปานนี้คุณคงเป็นศพให้แรงทั้งไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ผมขอแนะนำให้คุณวิพากษ์ประเทศของผมน้อยลงสักนิด”

“คุณหวังฉันด้วยหรือคะ?”

“ผมยังต้องพึ่งบริการทางการแพทย์ของคุณอยู่!”

หล่อนโผล่หัวเราะ “ที่แท้ก็อย่างนี้เอง”

“กินเหล้าด้วยกันไหม?”

นี่นา สมิธ พยักหน้า “ดีเหมือนกัน”

การดื่มเหล้ากับสตรีคนหนึ่งในห้องของภูผาอินทูลูภูมิไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ ผู้หญิงแถบนี้ไม่มีเสรีภาพมากเหมือนผู้หญิงในนิวยอร์ก ลอนดอน ไม่ดื่มหนักเท่าผู้หญิงในโตเกียว เสรีภาพและความเสมอภาคของผู้ชายกับผู้หญิงเป็นเรื่องรองลงมาจากปากท้อง ทว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมกับหล่อนร่วมวงเหล้าด้วยกัน

“ลูกน้องของคุณรู้หรือเปล่าว่าเจ้านายของเขาแอบมากินเหล้าที่นี่?”

“คนสนิทของผมรู้เพียงว่าผมมาตรวจตราค่ายพักของคุณ แต่ถือโอกาสก็ผมก็กลับไปค่ายแล้ว”

“คุณกินเหล้าเพื่อให้ลืมเหตุการณ์ในวันนี้...”

“ผมมากินเหล้า ไม่ใช่ขอคำปรึกษาทางจิตจากคุณ...”

“คุณไม่คิดว่าตัวเองมีปัญหาหรือ? ฉันสังเกตว่าทุกครั้งที่คุณสั่งยิงเป้า

ใคร คุณหลบจากค่ายคุณมากินเหล้าที่นี่”

ผมเลิกคิ้ว

“แปลกหรือ?”

“ใช่ แปลก! คุณไม่เหมือนทหาร...”

“แล้วผมเหมือนอะไร?”

“พระ”

“ทำไมคิดอย่างนั้น? ทหารกับพระเป็นขั้วตรงข้ามอย่างสุดโต่งเลย”

“คุณลังเลที่จะสังหารคน! เมื่อสังหารแล้วก็มาหลบกินเหล้าที่นี่ ฉันไม่เคยเห็นทหารที่ไหนเป็นอย่างนี้”

“ผมรู้จักทหารจำนวนมากซึ่งเป็นคนธัมมะธัมโม เข้าวัดเข้าวา สวดมนต์ทุกวัน...”

“พวกนั้นเป็นทหารเพื่อเลี้ยงครอบครัว แต่จิตวิญญาณของพวกเขาไม่ใช่ทหาร เป็นแค่ทหารจำยอม จึงไม่มีสัญชาตญาณของการฆ่า คุณก็เป็นอย่างนั้น”

“ไม่มีคำพูดหลุดจากปากผม

“ฉันพูดผิดหรือ?”

หล่อนพูดไม่ผิด

น้อยคนรู้ว่าผมมาจากครอบครัวที่เคร่งศาสนา เมื่อยังหนุ่ม พ่อของผมรอดชีวิตจากอุบัติเหตุร้ายแรง หลังจากนั้นพ่อก็เชื่อว่าเขารอดชีวิตมาได้เพราะอำนาจเบื้องบนต้องการให้พ่อปฏิบัติภารกิจบางประการเพื่อโลกมนุษย์ พ่อกลายเป็นคนเคร่งศาสนา ผมไม่เคยเชื่อสิ่งที่พ่อเชื่อ อย่างไรก็ตาม ผมได้รับคำสอนของพ่อมาไม่น้อย อย่างน้อยก็ได้รับการย้ำให้ถือศีลข้อที่ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

ชีวิตเป็นเรื่องประหลาด ผมโตขึ้นกลายเป็นทหาร สวนทางกับคำสอนของพ่อโดยสิ้นเชิง แต่หากพ่อยังมีชีวิตอยู่ มองเห็นความเปลี่ยนแปลงในมนต์ของโลก พ่อคงเข้าใจ การเป็นทหารเป็นทางออกทางหนึ่งของครอบครัวที่ไม่จะมีกิน ผมก้าวหน้าในหน้าที่การงานอย่างดีและรวดเร็ว

จริงหรือที่หล่อนว่าผมดื่มเหล้าเพื่อลืมเหตุการณ์แบบนี้? เป็นไปได้... แต่มันไม่เกี่ยวกับการเป็นทหารโดยจิตวิญญาณหรือ ‘ทหารจำยอม’ ใครก็ตามที่อยู่ในสถานการณ์การรบที่หล่อนว่า ‘ไม่ชอบธรรม’ แบบนี้ ย่อมอดไม่ได้ที่จะตั้งคำถามว่า เรารบไปทำไม แต่ผมเป็นเพียงฟันเฟืองตัวหนึ่ง...

ผมกวาดตาไปรอบพื้นที่ ค่ายพักของหล่อนจมอยู่ในความมืด ลมพัดแรง จนตะเกียงเจ้าพายุที่แขวนหน้ากระโจมแกว่งไปมา

“คุณรู้ใช่ไหมว่าที่นั่นอันตรายแค่ไหน?”

“แน่นอนค่ะ ฉันรู้”

“รู้ใช่ไหมว่า ขณะที่เรากินเหล้าอยู่นี้ พวกกบฏอาจบุกเข้ามาหาคุณแล้ว...”

หล่อนหัวเราะ “แล้วจับฉันไปข่มขืน? หรือฆ่าทิ้ง?”

“คุณไม่กลัว?”

“ฉันว่าฉันมีโอกาสถูกข่มขืนฆ่าในเมืองใหญ่คิวิไลซ์มากกว่าที่นั่นนะค่ะ ฉันรู้จักที่นี่ดีกว่าประเทศของฉันเสียอีก รู้ไหมว่าฉันเคยกินเหล้ากับพวกที่คุณตราหน้าว่าเป็นกบฏด้วย”

“ก่อนหรือหลังคุณตรวจโครโมโซมของพวกเขາ?”

หล่อนยิ้ม “เหล้าไม่มีฤทธิ์เปลี่ยนรหัสพันธุกรรมชั่วข้ามคืนหรอกค่ะ แต่มันทำให้เรารู้สึกง่ายขึ้น ในวงเหล้าไม่มีฝ่ายเขาฝ่ายเรา”

“คุณเคยกินเหล้ากับหัวหน้ากบฏหรือเปล่า?”

“เหี้ยยวูเขา? ไม่เคยค่ะ ฉันไม่คิดว่าเขากินเหล้าด้วยซ้ำ ฉันเคยได้ยินจากคนพื้นเมืองว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนา”

“งั้นหรือ...” ผมยิ้ม ระบายคว้นบูห์

“...ศาสนาเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังที่สุดในการทำสงคราม”

“เหี้ยยวูเขาไม่ได้ทำสงครามศาสนา เขาทำสงครามก๊วนชาติ”

“เฮ้อ! ก๊วนชาติก็ก๊วนชาติ!...”

ดูดคว้นฮั่นเข้าไปอีก “...รู้ไหมว่าทำไมเขาใช้ชื่อ เหี้ยยวูเขา?”

“เพราะเขาถือว่าเขาเป็นผู้นำการรบอย่าง เจิ้งกิส ข่าน...”

หล่อนหยุดครู่หนึ่งเมื่อเห็นสีหน้างุนงงของผม

“...เหี้ยยวูคือเครื่องหมายประจำตัวของท่านข่าน”

ผมพยักหน้า “เข้าใจละ”

“ปัจจุบันพวกมองโกลไม่ใช่พวกเดียวที่ยกย่อง เจิ้งกิส ข่าน ว่าเป็นบิดาของชนชาติตน ชาวฮাজারากียกย่อง เจิ้งกิส ข่าน ว่าเป็นต้นกำเนิดเผ่าพันธุ์ของพวกเขาเช่นกัน คุณรู้ใช่ไหมว่า แม้แต่ชื่อ ฮাজারาก็มีความหมายเกี่ยวข้องกับ

กองทัพมองโกล?”

แน่นอนผมรู้เรื่องนี้ เมื่อครั้งศึกษาวิชาประวัติศาสตร์การยุทธ์ที่ผมเรียนในโรงเรียนทหาร เราศึกษาตั้งแต่ ตำราพิชัยสงครามของซุนหวู่, สามก๊ก ไปจนถึงยุทธวิธีการรบของ เจิ้งกิส ข่าน คำว่า ฮাজারา เป็นภาษาเปอร์เซีย แปลว่า หนึ่งพัน มันมีความหมายดั้งเดิมมาจากหน่วยหนึ่งพันของกองทัพมองโกล หลักการจัดกองทัพของ เจิ้งกิส ข่าน คือใช้หน่วยสิบ สิบคนเป็นหนึ่งหมู่ สิบหมู่เป็นหนึ่งกองร้อย สิบกองร้อยเป็นหนึ่งกรม

กำลังทหารมองโกลประกอบด้วยทัพหน้าซึ่งสวมเกราะ หมวกหนังสัตว์ แผ่นกันหน้าอก และทัพหลังซึ่งเป็นนักธนู ไม่สวมเกราะ จึงคล่องแคล่วและเคลื่อนตัวเร็ว เป็นกองกำลังเสริม กองทัพมองโกลทำศึกโดยจะนำม้าเผือกไปด้วยเสมอ พวกเขามีหน่วยสายลับสอดแนมข้าศึก เพื่อหยั่งรู้ก่อนว่าข้าศึกมีกำลังเท่าใด ตั้งอยู่ในภูมิประเทศใด มีจุดอ่อนจุดแข็งอะไร

ในประวัติศาสตร์ของโลก ยังไม่มีนักรบคนใดแผ่ขยายอำนาจไปกว้างไกลเท่าพวกมองโกล เมื่อ เจิ้งกิส ข่าน ตายตอนอายุหกสิบห้าปีนั้น อาณาจักรมองโกลที่เขาสร้างกินอาณาจักรยาวไกลถึงแปดพันกิโลเมตร จากแผ่นดินจีนข้ามไปถึงอ่าวเปอร์เซีย

ทหารมองโกลร่างกายไม่สูงใหญ่ แต่ฝีมือดี ขี่ม้าเก่ง ยิงธนูแม่น สามารถยิงธนูได้ไกลถึง 350 หลา ฝีมือสูงกว่านักธนูชาติอื่น ๆ ในโลกตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน มีวินัยสูง ใช้กำลังได้เต็มศักยภาพ แม้ทหารจะตัวเล็ก มาก็ตัวเล็ก แต่มีความคล่องตัวสูง นี่เป็นกองทัพที่มีประสิทธิภาพที่สุดในโลก

“ผมสงสัยว่าหาก เจิ้งกิส ข่าน มิได้ครอบครองดินแดนมากมายเช่นนี้ พวกมองโกลกับฮাজারายังจะยกย่องเขาหรือเปล่า”

“ฉันเชื่อว่าชาวมองโกลกับชาวฮাজারายกย่อง เจิ้งกิส ข่าน ไม่ใช่เพราะเขาเป็นนักรบที่เก่งกาจอย่างเดียว แต่เพราะเชื่อว่าพวกเขาสืบเชื้อสายมาจากท่านข่านต่างหาก ทว่าเราก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่า คนฉลาดอย่าง เจิ้งกิส ข่าน ช้าหรือเร็วก็ยังสามารถรวบรวมเผ่าต่าง ๆ ของมองโกลเข้าด้วยกัน เพราะเขารู้ทั้งศาสตร์การรบและศาสตร์การทูต ตั้งแต่เด็กเขาเรียนรู้การเอาชีวิตรอดในสถานการณ์คับขัน

เมื่ออายุได้เก้าขวบศัตรูเผ่าอื่นบุกเข้าสังหารบิดาของเขา ครอบครัวของเขาหมดอำนาจลงเรื่อย ๆ และต้องหนีไปอยู่ที่อื่น เกือบเอาชีวิตไม่รอดในฤดูหนาวอันโหดร้าย เขาถูกจับเป็นนักโทษ สวมคาโม่รอบลำคอเพื่อป้องกันมิให้หนี อย่างไรก็ตาม เขาก็หลบหนีไปจนได้ ก่อนอายุยี่สิบเขาก็กลายเป็นผู้นำเผ่า ด้วยการแต่งงานระหว่างเผ่าสำคัญ ๆ และการทูต และเชื่อว่าเขาคงสร้างความเป็นปึกแผ่นในชนชาติมองโกลแน่นอน ฉันเชื่อว่าที่แรกเขาก็คงไม่คิดจะบุกแผ่นดินอื่นหรอก หากเมียของเขาไม่ถูกพวกเมอร์คิตจับตัวไป...”

“น่าฟัง! คุณรู้เรื่องของ เจิงกิส ข่าน ดีทีเดียว”

“เพราะฉันกำลังศึกษาเรื่องของเขา”

“ผมคิดว่าคุณศึกษาเรื่อง ยีน โครโมโซม อะไรพวกนั้นเสียอีก”

“ใช่ แต่ทำงานสายวิทยาศาสตร์ไม่ได้แปลว่าจะต้องปิดตาไม่เรียนรู้สายอื่น ๆ เช่นประวัติศาสตร์ รวมทั้งวิชาศีลธรรม!”

ผมหัวเราะหึ ๆ

“ฉันศึกษาเรื่องยีน โครโมโซม จริง แต่สิ่งที่ฉันศึกษาก็คือ *โครโมโซม วาย* ของมนุษย์เรา อยากรู้ไหมว่าอะไรคือ *โครโมโซม วาย* ?”

“ไม่อยากจะรับ ผมต้องกลับค่ายของผมแล้ว”

“ขอบคุณที่ชวนกินเหล้าละ”

ผมจับหูรีมวไนใหม่ อัดคว้นเข้าปอด ผมไม่อยากสูบบุหรี่ เพียงแต่อยากสัมผัสคว้นอุ่น ๆ ของมันมากกว่า ระบาย! อากาศที่นี่จะทำให้ผมติดทั้งเหล้าทั้งบุหรี่ เพราะไม่มีวันแหวว่าผมจะได้ย้ายไปประจำการในภาคอื่น

มองออกไปในความมืด แดดศตวรรษก่อน พื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลข้างนอกนี้เคยเป็นทางผ่านของกองทัพมองโกล

อาจจะจริงอย่างที่ นีนา สมิธ ว่า หากเมียของ เจิงกิส ข่าน ไม่ถูกศัตรูชิงตัวไป กองทัพมองโกลก็คงไม่ผ่านมาทางนี้ พื้นที่นี้อาจยังคงเป็นหมู่บ้านหรือเมืองขนาดเล็ก อาจไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์ที่ทำให้ผมต้องมายืนอยู่ ณ ที่นี้ในราตรีนี้

เวลานั้น เจิงกิส ข่าน ยังใช้นามเดิมว่า เตมูจิน ชื่อ *เตมูจิน* แปลว่า ช่างตีเหล็ก บิดาของเขาตั้งให้ตามชื่อของศัตรูชาวตาตคนหนึ่งของพ่อของเขา เป็นศัตรู

ที่พ่อของเขานับถือ

เมียของเตมูจินมีนามว่า โบท อุจิน ทั้งคู่ถูกผู้ใหญ่กำหนดให้แต่งงานกัน ตั้งแต่เขาอายุเพียงสิบสอง ทั้งสองแต่งงานกันเมื่อ โบท อุจิน อายุสิบเจ็ด รุ่งสว่างวันหนึ่งพวกเมอร์คิตโจมตีค่ายของเขา จับตัวนางไป เชื่อว่าเป็นการแก้แค้นพ่อของเขา เนื่องจากแม่ของเตมูจินเคยเป็นคู่หมั้นของนักบวชเมอร์คิตคนหนึ่ง ถูกพ่อของเตมูจินชิงตัวไปเป็นเมีย แล้วให้กำเนิดเตมูจิน

เตมูจินสร้างสัมพันธ์กับเผ่าอื่น ๆ แปรเดือนต่อมา ก็โจมตีพวกเมอร์คิตช่วยเมียของเขาออกมาได้ในสภาพคร่ำแก่ ด้วยความแค้น เขาทำลายพวกเมอร์คิตจนราบคาบ หลังจากนั้น โบท อุจิน ก็ให้กำเนิดทารกคนหนึ่งซึ่งไม่ใช่ลูกของเขา

การบุกไปช่วยเมียออกมาจากเงื้อมมือศัตรูเป็นการแผ้วถางทางเตมูจินไปสู่สถานะนักรบผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง เพราะการใหญ่นี้ต้องอาศัยความกล้า การวางแผน และฝีมือการรบ นี่คือจุดหักเหของชีวิตของเขา - และของโลก! ชัยชนะต่อพวกเมอร์คิตทำให้ชาวมองโกลเผ่าอื่น ๆ มาร่วมด้วยกับเขามากขึ้น ในที่สุดเตมูจินก็รวมกำลังมองโกลทุกเผ่าไว้ในมือ ขนานนามตนเองว่า *เจิงกิส ข่าน* แปลว่า ‘ผู้ครองสากล’ หลังจากนั้นก็ทำสงครามข้ามทวีป รุกรานดินแดนต่าง ๆ เริ่มที่เมืองจีน ในปี ค.ศ. 1206 กองทัพ เจิงกิส ข่าน ฝ่ากำแพงเมืองจีนสำเร็จ ทั้งที่มันถูกสร้างมาเพื่อป้องกันการรุกรานของศัตรูนอกด่านโดยเฉพาะ ภายในปี ค.ศ. 1215 เจิงกิส ข่าน กวาดเมืองจีนทุกหย่อมหญ้าอยู่ได้อำนาจ ในปี 1218 ยึดคาบสมุทรเกาหลีได้ทั้งหมด

ในราวปี ค.ศ. 1219-1220 พ่อค้าชาวมองโกลกลุ่มหนึ่งถูกพวกเติร์กฆ่า เจิงกิส ข่าน ใช้เหตุการณ์นั้นเป็นข้ออ้างในการยกทัพบุกไปทางตะวันตก จัดการกับพวกเติร์ก และในที่สุดก็ยึดครองแผ่นดินที่ปัจจุบันคือ อิรัก อิหร่าน และเตอร์กิสถาน หลังจากนั้นก็บุกครองอินเดียตอนเหนือ ปากีสถาน รัสเซีย ไปเรื่อย เมืองไหนต่อต้าน เขาก็ฆ่าประชาชนหมดทั้งเมือง

เจิงกิส ข่าน ใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือหนึ่งในการรบ ไม่เลียงเชลยศึก ฆ่าศัตรูหมดสิ้นแบบถอนรากถอนโคนทำให้หลายเมืองไม่คิดสู้ หรือเผ่นหนีก่อนที่ทัพมองโกลจะมาถึงประตูเมือง พวกที่ถูกจับได้มีสองทางเลือก เป็นทหารของเขาหรือตายด้วยคมดาบ ด้วยวิธีนี้กองทัพของเขาก็แกร่งขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็

ครองโลกกว่าครึ่ง

เจ็ทกิส ข่าน ตายเมื่ออายุหกสิบกว่า ขณะเดินทางกลับมองโกล อาณาจักรของเขาแผ่จากชายฝั่งแปซิฟิกของจีนไปจนถึงทะเลแคสเปียนทางตะวันตก จักรวรรดิของ เจ็ทกิส ข่าน มีอายุยาวกว่าหนึ่งศตวรรษครึ่งหลังเขาตายไป จากนั้น - เช่นเดียวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับอารยธรรมอื่น - อาณาจักรมองโกลที่ยิ่งใหญ่ก็ค่อย ๆ เลื่อมลง ทั้งตำนานการรบของ เจ็ทกิส ข่าน ไว้เป็นเพียงความฝันจากหนึ่ง

กาลเวลาผ่านไปนานจากสมัยของท่านข่าน สถาปลังคม เศรษฐกิจ การเมือง รูปแบบการดำรงชีวิตเปลี่ยนไป แต่สงครามยังไม่เคยหายไปเหมือนโรคภัยบางพันธุ์ ตรงกันข้าม โรคภัยนี้ได้กลายพันธุ์เป็นสงครามแบบใหม่ที่ออกฤทธิ์ร้ายแรงกว่าเดิม และผมก็เป็นส่วนหนึ่งของโรคภัยนี้

เสียงไปไม้แห่งกรอบแกรบปลูกประสาธมตื้นตันที่ จมูกล้มปลัดกลืน อันตราย ลมหายใจของผมหยุดชะงัก ลมโซ่มาวูบ ปลายบุหรืสว่างวาบขึ้น ผมหลบวูบเมื่อวัตถุบางอย่างเฉียดหัวผมไปนิดเดียว เห็นเงาชายคนที่หมายตีผมจากด้านหลัง บุหรืในมือพุ่งเข้าจี๋หมายนัยน์ตาของศัตรู เจ้านั่นหลับตาโดยสัญชาตญาณ วินาทีนั้นข้อมือของเขาก็หักดังเปาะ

เสียงแตกปากร้องของเจ้านั่นไม่ทันหล่นจากปาก มีดของผู้บุกรุกอีกคนหนึ่งก็ปรี๊ดเข้าแทงผม ผมรอนจนปลายมีดแทบสัมผัสส่วร่าง ค่อยเบี่ยงตัวออก ในจังหวะนี้ผู้ถือมีดจะไม่อาจหักเปลี่ยนทิศทางได้ วินาทีนั้นกำปั้นของผมกระแทกตั้งจมูกของเขาได้ยินเสียงหักเบา ๆ มีดของเขาร่วงลง แต่ไม่ทันหล่นถึงพื้นก็เปลี่ยนมาอยู่ในมือของผมแล้วโลดเล่นต่อไปจ่อที่คอหอยของชายคนที่สาม แต่แทงโลหะแข็งกระด้างเย็น ๆ ที่จ่อหัวผมพร้อมเสียงจางโกทำให้ผมจำต้องทิ้งอาวุธในมือ ได้ยินเสียงนินาตวาดเบา ๆ ด้วยภาษาฮาลา

ผมรู้ว่าศัตรูลุดป็นในมือลง อึดใจต่อมา บางสิ่งหนักที่บกระแทกศีรษะผมจากด้านหลัง สติของผมถูกพัดหายไปกับสายลมกลางคืน

ผมรู้สึกตัวเพราะแรงสะท้อนเป็นจังหวะ ลืมตาขึ้น รอบตัวเป็นความมืด เห็นแต่แสงไฟส่องลำเบื่องหน้าทีเคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว ผมกำลังอยู่ในรถบรรทุกคันหนึ่งที่ตะบึงฝ่ากลางคืน ไฟหน้ารถทำให้เห็นเงาร่างหนึ่งที่คั่นตาข้างตัวผม

เสียงนินากระซิบ “คุณเป็นยังงัยบ้าง?”

“ผมหมดสติไปนานเท่าไร?”

“สักสิบนาที”

“พวกมันต้องการอะไร?”

“ฉันไม่รู้ค่ะ”

ผมพอเดาชะตากรรมของผมได้ ผมสั่งยิงเป้าพวกกบฏหลายคน พวกมันคงต้องการแก้แค้น ผมเพียงแต่นึกสงสัย นินา สมิธ ที่พลอยเดือดร้อนไปด้วย

ผมกระซิบกับหล่อน “ผมเสียใจที่คุณมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย”

หล่อนไม่ตอบคำ

รถฝ่าความมืดไปไม่หยุด เมื่อแสงอาทิตย์แรกสาดอาบฟ้าเป็นสีส้มอมชมพู เริ่มแลเห็นพื้นที่นั้นราง ๆ ใครคนหนึ่งก็ใช้ผ้าผูกตาเราทั้งสอง รถบรรทุกตะบึงต่อไป เส้นทางไต่ระดับขึ้น เรากำลังขึ้นเขา

ในที่สุดรถก็จอด ผ้าผูกตาถูกปลดออก เราก้าวลงจากรถ

เราทั้งสองถูกขังในถ้ำแคบ ผมชำเลืองดูผู้หญิงชาวอังกฤษ สีหน้าหล่อนเรียบนิ่งราวกับกำลังเดินทางทัศนจร กำลังใจของหล่อนแกร่งกว่าผู้หญิงทุกคนในโลกที่ผมรู้จัก

ผ่านไปราวชั่วโมง ผมถูกพาออกไปตามทางคดเคี้ยวในถ้ำ ผมกวาดสายตาสำรวจรอบตัวอย่างรวดเร็ว ต่อให้ผมชิงอาวุธมาได้ ก็เชื่อว่านอกถ้ำคงมีปืนหลายกระบอกรอผมอยู่แน่นอน

เราเดินผ่านหินงอกหินย้อยไปหยุดที่ถ้ำอีกแห่งหนึ่ง เพดานถ้ำสูงราวสิบเมตร ถ้ำนั้นสว่างเรืองด้วยแสงอาทิตย์ที่ทะลุช่องหลืบลงมา สว่างพอให้ใช้ถ้ำนั้นเป็นที่บัญชาการโดยไม่ต้องจุดตะเกียง ริวเงาบนผนังเกิดจากการลูบไล้ของแสงตะวัน มีเตียง โต๊ะทำด้วยไม้หยาบหนึ่งตัวบนโต๊ะวางเตาถ่าน แก้วสามตัว ที่ผมแปลกใจก็คือชั้นที่เรียงรายด้วยหนังสือ

ชายสองคนมัดข้อมือของผมด้วยเชือกที่ห้อยลงมาจากเพดานถ้ำ ผมได้ยินชายสองคนซุบซิบกันพลางมองที่ผม ผมเดาว่าพวกเขารู้ว่าผมเป็นใคร นาที่ถัดมาชายทั้งสามก็ตรงมาหาผม กำปั้นของใครคนหนึ่งสัมผัสท้องหนักหน่วง ผมสะดุ้ง หมัด เข่า เท้าหลายข้างร่วตามมาราวกับกำลังสนุกกับกระสอบทราย ผมเม้มปากไม่ร้องสักเสียง การทรมานเริ่มต้นแล้ว เปลา่ประโยชน์ที่จะร้องขอความ

เมตตา ที่ใครที่มัน!

ผมรับรู้แรงสะท้อนเมื่อกำปั้นฉกเข้ามาครั้งแล้วครั้งเล่า ผมรู้ว่าพวกเขาจะไม่ปล่อยให้ผมตายง่าย ๆ สถิติของผมแกว่งไหวไปมาเหมือนเทียนไขต้องแรงลม ไม่นานก็ดับวูบไป

ผมรู้สึกตัวอีกครั้งในความสลัวรางของถ้ำ ชายสามคนที่ซุ่มผมกำลังเอนกายพิงผนังถ้ำ ดูดบุหรี่เจียบ ๆ ผมยังถูกมัดอยู่ที่จุดเดิม ระบุมทั้งร่าง อ่อนระโหย ปากแห้งผาก คอชมสากราวกับถูกแหยงด้วยตะบองเพชร พลันได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง “ปล่อยมันลงมา!”

ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในถ้ำ ชายผู้นั้นวัยราวสี่สิบ หนวดเคราหромแหลม ร่างบึกบึนแข็งแรง แวตามีอำนาจ ผมรู้ทันทีว่าเขาคือเหยี่ยวภูเขา

(โปรดอ่านต่อในหนังสือ เส้นสมมุติ)